

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 174.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000836176/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

bringe ham dette. — *Kunde* det skee, ja, da vilde han jo give alt, alt andet derfor!

Han gik hemmelig til Prioeren for Augustiner-Klostret i Erfurt og aftalte med ham Dagen, da han maatte komme og give sig derind. Han havde ofte hørt den af sine Lærere ved Universitetet, som han holdt mest af — v. Usingen — omtale dette Kloster med saa megen Ros; derfor valgte han at melde sig dér.

Næste Dag vandrede han til Gotha. Han vilde mødes med Jomfru Ursula endnu en Gang, inden de for bestandig skiltes.

Hans Tilstand i denne Tid var jo et bestandigt Op og Ned — ogsaa nu paa Vejen til Gotha. Sin mulige Redning fra Evigheds-Angsten saae han i, at han nu skulde kunne lægge alt *Ansvar* og *Omsorgen* for den Sag over paa andre, blot beholde Arbejdet derfor selv, — aa, det var jo en Hvile blot at tænke derpaa, — men den forstyrredes saa rigtignok stadig for ham ved Tanken om, at det var jo hans *egen* Salighed, det drejede sig om, og Tabet af den blev ikke mindre for *ham*, selv om andre forspildte ham den, og om de ogsaa lovede aldrig saa godt. Hans Faders Ord havde ikke kunnet skaffe ham Ro og Sikkerhed, hvorfor skulde saa Munkene og Præsterne kunne det i Klostret? — Men saa kom jo atter Tanken om, at naar han var dér, saa havde han da gjort sit Yderste, og Præsterne og Munkene de maatte jo dog vide Besked fremfor hans Fader, det var vel endogsaa ligefrem en Synd ikke at tro, hvad de sagde. — —

Han havde ikke været mange Øjeblikke hos Jomfru Ursula, før han holdt hende i sine Arme — for denne Gang var det ham, der baade tog og gav — og følte: at her hos hende havde han paa en Maade alt det, han higede efter. Ja, her var jo virkelig Freden, — han higede ikke mere, han ønskede jo blot, at det altid kunde vare. Han syntes, at Gud selv var til Stede. Men Ønsket om, at det skulde vare, vakte straks hans Uro paany, — for hvor skulde dette kunne staa imod hans Angst: naar hans Faders Ord ikke stod til Troende, og han ikke engang vidste, hvad Sikkerhed Klostret kunde bringe ham, — hvor skulde saa Jomfru Ursula kunne værne ham og sig selv mod Helvedes hede Aande.

Han sagde det ogsaa til hende: han syntes, at der var

ligesom et højt Gitter imellem dem, de kunde ikke komme rigtig ind til hinanden og blive sammen, før han havde fundet den lange Vej om gjennem Havens Indgang og virkelig var inde dér, hvor hun var. Og det blev nu ikke før i Paradisets Have, de saadan kunde mødes for bestandig, før hans Vej til hende gik om ad Klostret, hvor han maatte blive, saalænge han var her i Verden. Her i Verden vilde Angsten ligestraks øde deres Fred, og uden Fred var de jo i Virkeligheden ikke sammen.

Hun græd og hviskede Ja og Ja, imens hun holdt ham om Halsen, med sin Kind til hans. Tilsidst sagde hun: »Jeg vil aldrig ønske det for os paa anden Maade, end som Du siger. Fra i Dag af vil jeg altid takke Gud, fordi jeg har levet.«

Han fortalte hende det om Magdalene. Og det vidste hun, — saa forunderligt det syntes ham. — Og hun sagde, at det var det eneste, som kunde have ødet hendes Glæde, hvis det var skeet. Men nu vilde hun aldrig leve nogen Dag uden i Tak til Gud.

Paa Vejen hjem fra Gotha syntes han sommetider, at nu var han helt sikker paa, at han nok skulde vinde Freden og Forvisningen om sin Salighed i Klostret. Men det blev dog stadig ved at gaa op og ned de følgende Dage, — Uroen i hans Sind var kun mindre smertefuld, end før han havde givet sit Løfte under Tordenvejret i Stotternheim. —

Den sidste Aften, den 16. Juli, før han næste Dag vilde begive sig til Klostret, bød han en halv Snes Stykker af sine Kammerater til sig paa sit Kammer. Og de sang alle de gamle Viser, og han spillede paa Luthen for dem.

Men deres Samtale drejede sig mest om Jeronimus Buntz. Martin fortalte en hel Del om ham. Han sagde, at Buntz led saa meget under alt dette Forelsbigheds Væsen, som vi andre jo ogsaa nok kjendte noget til. Han længtes saa stærkt efter at komme til Hvile og til Evighed. — Det var om Buntz, han forklarede det altsammen.

Men da det var blevet noget over Midnat, og de andre skulde hver til sit, sagde han dem, at i Morgen tidlig, om nogle faa Timer, vilde han gaa i Kloster — her hos Augustinerne i Erfurt, og han vilde bede dem ledsage ham derhen.

Først forstod de jo sletikke, hvad det skulde sige, saa